

Race Across Hungary (RAH)

Különleges kerékpáros termékek szaküzlete

RACE ACROSS HUNGARY
azaz Verseny Magyarországon Át
2009. Szeptember 11-12.
Szentgotthárdtól Tiszabecsig 685 km egyhuzamban, éjjel-nappal

Négy hobbi fekvőbringás:
Novák Ádám (26), Karlovitz "Pupu" Kristóf (67), Balázs Péter (51), Murlasits Attila (42),

Támogató:
Annyira Más Bringabolt

Mind a négyen teljesítették. A verseny másnapján gond nélkül ültek ismét bringájukra.
Fekvokeréppárral ez az Ön számára sem lehetetlen!

Azt mondják, a név sok mindent meghatároz. Race Across Hungary, azaz Verseny Keresztül Magyarországon. Valóban verseny volt ez? Vagy inkább egy hosszútávú túra? Egy kicsit ez is, egy kicsit az is.

Az alapötletet természetesen a híres Race Across America (RAAM) ihlette, melyet idén, 2009-ben egy rekus csapat nyert meg a négyfős kategóriában elég komoly előnnyel. Nagy volt hát az öröm a fekvős táborban, így nálunk is az Annyira Más Bringánál. Felmerültek ötletek, hogy milyen lenne valami hasonlót végrehajtani Magyarországon? Mivel kis ország vagyunk, én egy körbetekerésre gondoltam, de végül Pupu ötletét megfogadva inkább eragy rövidebb, nyugat-keleti irányú átszelést határoztunk el. Először csak ketten mentünk volna, de az ötletet elmesélve pár rekus barátunknak, többen is élénken érdeklődni kezdtek a dolog iránt. A felkészülésre-szervezésre nem maradt sok időnk., mivel a végső döntést csak augusztusban hoztuk meg, ekkor sikerült ugyanis Pupu szoros programjai közé beszorítani szeptember második hetére a túrát.

Innentől már nem volt visszaút, a kocka el volt vetve. Ez szükséges is volt, mert a felkészülés során annyi nehézséggel találtam magam szemben, hogy többször is elbizonytalanodtam, nem vállaltam-e be túl sokat? Pupu eltökéltsége azonban erőt adott.

Szeptember elején végre összeállt az útiterv és egyre jobban körvonalazódtak a részletek. Kicsit megdöbentett, mikor kiderült, hogy az útvonaltervező szoftver szerint az RAH megtételéhez egy autónak 14 órára lenne szüksége! Mi pedig durván 40 óra alatt akartuk teljesíteni ugyanezt keréppárral...

Még az utolsó pillanatban is közbejötték időpont-egyeztetési problémák a jelentkezők között, ugyanis szinte ahányan voltunk, közel annyiféle időpont felelt volna meg. Végül megszületett a döntés, hogy szeptember 11-én reggel indulunk Szentgotthárdról és másnap szombaton kellene megérkeznünk Tiszabecse.

Ehhez végül négyünknek sikerült alkalmazkodni:

- Karlovitz Kristóf (Pupu) a Challenge Hurricane SL fekvőjével, melybe az elmúlt 2 év alatt már 20.000 km-t tett. Őt vélhetően nem kell különösebben bemutatni, hiszen az egyik legnevesebb autós-bringás újságíróként 66 évesen egy élő legenda, egyben a RAH ötletadója és motorja.
- Novák Ádám 26 évével a legfiatalabb résztvevő. Ő Balatonfüredről érkezett saját gyártású fekvőjével, melynek előző változatával a tavaszi Tour de Pelso-n a leggyorsabb rekusként ért a célba.
- Balázs Péter Szentendréről, aki talán hazánk legrégebbi rekusa. Több fekvője közül most a Lightning Phantommal indult. Tavasszal ő is részt vett a Pelso-n, ahol második lett a fekvősök között.
- Murlasits Attila, jelen beszámoló szerzője, az Annyira Más Bringabolt tulajdonosaként egy Challenge Fujin SLII-vel mentem.

Kísérőként egy Renault Masterrel eljött még velünk Bognár Tamás, aki vállalta az út során a technikai biztosítást, valamint az esemény fényképezését. (Köszönjük neki a technikai és egyéb segítséget, valamint a csatolt képeket..)

Csütörtök este értünk le Tamással és Péterrel Szentgotthárdra a Zsida Termál Panzióba, melynek teraszán Pupu és neje várt ránk. Gyorsan bepakoltunk a szobáinkba, majd elmentünk vacsorázni. Mire visszaértünk, addigra Ádám is megérkezett. Megcsodáltuk új rekuját, majd mindenki ment pihenni. Illetve egy ideig még pakolgattunk, rendezgettük a cuccainkat, hogy reggel már ne kelljen ilyenekkel foglalkozni. Legnagyobb problémát nekem a magammal viendő ruházat okozta, ugyanis a megbeszélés szerint brevet jelleggel kellett végigmenni a teljes távon, tehát a kísérőautóból nem lehetett utólag melegebb cuccot igénybe venni. Mivel én fázós vagyok, így döntenem kellett, hogy a vékonyabb és kisebb vagy a nehezebb, de melegebb cuccot viszem a táskámban. (Az előbbi választottam, mely utólag sajnos rossz döntésnek bizonyult az éjszakai 13-14 fok miatt...)

Reggel az előzetes tervhez képest némi késéssel, közel negyed 7-kor indultunk még napfelkelte előtt. A rajtfotó elkattanása után együtt kanyarodtunk volna ki a panzió parkolójából, azonban Peti, akinek taktikája szerint a 120-as pulzust nem szabadott meghaladnia, ekkor vette észre, hogy nem vette fel pulzsmérőjét. Szólt, hogy ne vájunk rá, gondolta majd utolér bennünket, hiszen előző este Pupu jelezte, hogy ő olyan lassan indul, amilyen lassan még éppen nem szégyell menni és ahogy bemelegszik, úgy fokozatosan csökkent az iramon...☺

Ezt én is elhittem neki, de persze az élet kicsit mást mutatott. Miután az első 3-400 méter útburkolata komoly kihívásokkal küzdött, én is szembetaláltam magam az első gondokkal. Először a nem bezárt táskámból esett ki egy félliteres ital, majd száz méter után egy bukkanónál a

kulacstartóból repült ki a kulacsom. Mindkettőt összeszedtem és igyekeztem az előttem tekerők egyre messzebről világító lámpái után. Kicsit megijedtem, hogy már rögtön az elején eltévedek és rossz irányba fordulok valamelyik utcánál, ugyanis Pupuék tempója nem tűnt visszafogottnak, el-eltűntek előlem a kereszteződésekben.

Végül csak beértem őket, de nemsokára újabb problémám keletkezett. Az első komolyabb emelkedőnél kiderült, hogy az első kistányérra nem tudok leváltani. Bosszantott, hogy nem teszteltem ezt le előtte, de hát nem volt mit tenni, így középtányéron kapaszkodtam fel a dombokra. Később némi állítás után picit javult a helyzet, de a váltás továbbra is bizonytalan maradt. Tudtam, hogy a Zalai dombság után már nem lesz szükségem kistányérra, így csak az első pár órát kellett valahogy kihúznom. A lejtőkön igyekeztem jól begyorsítani, hogy minél jobban

felszaladjak az emelkedőre, így könnyítve meg a feljutást. Evvel a taktikával persze kicsit gyorsabb iram adódott, melyhez csak Ádám csatlakozott. Neki sem volt minden rendben egyébként az emelkedőkön, mivel a nyálkás úton az elsőkerék meghajtású gépe a meredekebb emelkedőknél kipörgött a nem megfelelő tapadás miatt. (Később egyébként megtapasztalta a hasonló konstrukciójú gépek másik problematikus pontját, a láncleesést, mely a vízszintes váltókanál bukkanóknál történő belengése miatt történik.)

Petinek is volt elég baja ekkortájt. Szegény rögtön az indulásnál elveszített bennünket, mivel mi - utólag visszanézve – véletlenül lecsaptunk egy kis kitérőt, amit ő viszont megtett, így nem csoda, hogy lemaradt. Én azt hittem, hogy tartja magát az általa megcélzott maximum 120-as pulzushoz, ezért nő a távolság közöttünk.

Ketten haladtunk hát az élen Ádámmal, kb 30-40 km-enként megállva egy kicsit. Nagyjából fél kilencre értünk Zalaegerszegre. A hőmérséklet egyre kellemesebb volt egészen Sármellékig, ahol teljesen beborult, majd elkezdett esni. Ezen kicsit elcsodálkoztunk, hiszen az előrejelzés nem mondott csapadékot. Ádám Balatonberénynél vette csak fel az esőkabátját, mely egy időre elállította az esőt, de sajnos idővel még szükség volt a vízálló ruházatra. A Balaton mentén jellemzően

kerékpárutakon haladtunk, csak ritkán mentünk fel a 7-esre. A partmenti utakon a forgalom minimális volt, így tudtunk egymás mellett haladni. Olyannyira belefeledkeztünk a beszélgetésbe, hogy Siófoknál kicsit vissza is kellett fordulnunk, hogy lekanyarodjunk Enying felé. Az alsótekeresi díszfaiskolához $\frac{3}{4}$ 3-ra értünk, ekkor már közel 200 km volt a lábunkban, a menetátlagunk pedig 25,3 km/h volt. Kellemesen, könnyedén tekertünk, egyáltalán nem éreztünk semmi fáradtságot. Itt várt ránk Ádám családja, akiktől a biztatáson kívül élelmet és vizet is kaptunk.

Rövid pihenő után folytattuk utunkat a 64-es úton, mely nagyon forgalmas volt, egymás után húztak el mellettünk a kamionok. Az egyik már messziről dudált, majd mindössze 20-30 cm-re húzott el mellettünk. Ez a - Joó Anti szavaival élve – „vadak” csoportjába tartozó sofőr vajon mennyire érezte volna megfelelőnek a tettét, ha esetleg valamelyikünket sikerül elsodornia? Miért kell így éreztetni az erőfölényt, amikor az annyira egyértelmű?

Nem sokkal ezután arra lettem figyelmes, hogy egy kisfurgon szorosán követ minket. Igaz, hogy ötvennel mentünk éppen, de gondoltam csak megelőzhetne már! Ekkor Ádámnak kiesett a kulacsa, így meg kellett állnunk. Láss csodát, a furgon is megáll, és a sofőr visszasétál a kulacsért az úton! Ekkor ismertem csak fel Dóczy barátunkat, aki elvileg egy ideig kísért volna bennünket rekujával, de aztán családi és szervezési gondok miatt ez nem tudott megvalósulni.

Az ozorai elágazó előtt $\frac{1}{2}$ 5 tájékán Tamás várt ránk. A Master csomagterének ajtajában ült és egy óriási kehely fagyit evett éppen. Ennek a kísértésnek nem lehetett ellenállni, így mi is megálltunk venni egy kis hűsítő fagyit. Ekkor már 10 órája voltunk úton, és megtettünk közel 240 km-t. Egyre gyorsultunk, a menetátlagunk már 25,9 km/h-ra ment fel. Az idő is normálisra váltott, a nap pedig kellemesen sütött.

Ádám tempója egyre erősödött és bár ekkor még bírtam volna vele menni, úgy éreztem célszerű lenne lassabban haladni, mert még nagyon sok van hátra. Cece előtt a vasúti kereszteződés után finoman visszavettem a sebességből, és búcsút intettem Ádámnak, aki keményen harcolt a szembeszéllel, nem akarván alábbadni a tempóját. A célom az volt, hogy még sötétedés előtt elérjem Dunaföldvárat, hogy tudjak fotót készíteni a hídról. Ez 6 óra után nem sokkal sikerült is nagy örömömre. A híd túloldalán Tamás várt kezében a fényképezőgéppel. Megtudtam, hogy Ádám kb negyed órával előttem jár, Pupu pedig a Peti előtt pár perccel jön kb 2 órával mögöttem. Mivel időközben elfogyott az összes magammal hozott szendvicsem, így nekiálltam elkészíteni éjszakára pár újat. Miután feltankoltam magam vízzel és élelmiszerrel, ismét nekivágtam az előttem álló útnak. (Utólag rájöttem, hogy gyorsabb lett volna egy benzinkútnál venni mindent, mint ott az út szélén szeletetgetni, kenetetni stb.)

Közben elkezdett sötétedni, ráadásul az 52-es út egy végeláthatatlan egyenesnek tűnt, melyen hatalmas volt a forgalom. Tamással a következő találkozási pont a kecskeméti McDonalds parkolója volt, ahová pont akkor érkeztem, amikor Ádám onnan elindult. Ekkor voltunk a táv felénél (330 km), és egyben inntól tett szert egyre növekvő előnyre Ádám.

350 km környékén a Garminom lemerült, de ezt nem vettem rögtön észre, mivel a kijelzőjét nem kapcsoltam fel, hogy kíméljem az aksiját. Mikor feltűnt a probléma, gyorsan megálltam, és rákötöttem hordozható töltőmre. Inntól kicsit nehezebbé vált a kormányzás, mivel a bal kezemmel a töltőt is kellett tartanom.

A forgalom még mindig nagyon erős volt a 44-es főúton, így óvatosnak kellett lennem. Az egyik pihenős kiszélesedésnél félrehúzódtam, hogy legalább azon a száz méteren messzebb kerüljek a teherautóktól, mikor váratlanul behuppantam egy gödörbe, mely úgy megdobta az első kereket, hogy a boom-om elején lévő kulacstartóból kirepült a kulacsom, és dupla szaltó megtételét követően pont az ölemben landolt! Kissé meglepett a dolog, már csak azért is, mert direkt nem volt tele itallal, hogy biztosan ne eshessen ki.

A Tiszán $\frac{1}{4}$ 12-kor keltem át, bár magát a folyót nem nagyon lehetett kivenni a sötétben. Mivel az útbaigazító táblák gyakran hoztak zavarba, inkább vettem az egyik benzinkútnál egy térképet, hogy legyen mivel tájékozódni. Kb éjfél felé nem volt különösebb gondom, bár egyre jobban éreztem, hogy álmosodom. Ekkortájt hívott fel Ádám is azzal, hogy egyre álmosabb és már egy vagyont eltelefonált, hogy ébren tartsa magát. Átéreztem a helyzetét, de tudtam, hogy ez még csak a kezdet, lesz ez rosszabb is!

a

Éjszaka 2 óráig még csak valahogy elboldogultam, zenét hallgattam, énekeltem, ha kellett vezényeltem, mindent megtettem egy kis adrenalin termelésért. Ekkor viszont már éreztem, hogy egyre nagyobb a gond. Egyre nehezebb volt fókuszálnom, a szemem előtt minden szétcsúszott, az ébrenlét és az alvás közötti szűk mezsgyén egyensúlyoztam. Hiába bömbölt a zene a fülemben, hiába próbáltam énekelni, erősebben tekerni, ezek ahelyett, hogy segítettek volna, még jobban

elfáradtam tőlük. A tempóm fokozatosan lassult, és már nehezen tudtam 20 km/h felett menni. Erről a szakaszcól viszonylag kevés emlékem maradt, csak az elalvás elleni küzdelem töltötte ki az időmet. Egyre jobban csalinkáztam, többször majdnem elestem, néha a szemközti sávban találtam magam. Ádám mesélte az egyik telefonváltásunk alkalmával, hogy egyszer vélhetően ő el is aludt majd elesett, ugyanis nem emlékezett rá, hogy lefeküdt volna aludni, azonban arra ébredt, hogy a földön fekszik...

Tamás a Masterrel Szarvason, az út melletti parkolóban állt meg, és hajtotta álmra fejét a csomagterben. Az volt megbeszélve, hogy amennyiben valakinek valamire szüksége lenne, nyugodtan keltse fel. Én gondolkodtam, hogy megteszem, mert kezdtem fájni, ugyanis jóval hidegebb lett az éjszaka, mint ahogy az előrejelzésben ígérték. Végül mégse álltam meg, mert nem akartam olyan ruhát felvenni, amit nem cipeltem addig magammal. Elvégre, ha brevet jelleggel megyünk, akkor tartsuk is magunkat ehhez!

Valamikor 3 óra körül merült le a lámpám akkumulátora, szerencsére pont akkor, amikor megálltam valami miatt. Hirtelen teljes sötétség vett körül, ez így kellemetlen lett volna menet közben egy lejtőn, nagy sebességnél... Mivel volt nálam tartalék akksi, így csak ki kellett cserélnem őket és már indulhattam is tovább. ½ 4-kor értem Gyomaendrödre, ahol az útelágazás kissé megzavart, ugyanis csak olyan irányok voltak kiírva, melyek egyike sem felelt meg számomra. Ádámtól kértem telefonos segítséget, gondolván ezzel legalább segítek neki ébren maradni, de mivel ő végig GPS alapján ment, nem emlékezett, hogy merre fordult. Szerencsére a térképem és egy „éjszakai bagoly” szállító segítségével sikerült megtalálni a helyes irányt. Ekkor még bíztam benne, hogy sikerül 500 km-t megtennem 24 óra alatt, de a következő szakasz szertefoszlatta reményeimemet. Elvileg sikerülhetett volna a dolog, de egyre lassabban és olyan veszélyesen imbolyogva haladtam, hogy jobbnak láttam inkább lepihenni egy kicsit, minthogy egy autó alatt találjam magam. (Szerencsére ekkor már szinte nem volt semmi forgalom az úton.)

A következő településen, Kőrösladányban az út menti park egyik padját szemeltem ki fekvőhelyül. Nekitámasztottam a bringám, levettem róla a telefonomat és a GPS-t, nehogy valaki alvás közben „megszabadítson” tőlük, majd beállítottam az ébresztőt és 5 óra előtt 5 perccel leheveredtem. Szinte még be sem csuktam a szemem, hallom, hogy megáll mellettem egy autó. Felnéztem, és kit látnak szemeim: Tamás vigyorgott rám a Master kormányja mögül. Kicsit megijesztett, mikor azt mondta, hogy Pupuék előttem járnak, de aztán kiderült, hogy ezt csak arra

alapozza, hogy Szarvasról jöve nem látta őket az úton. Gyorsan felhívtam Petit (Pupu telefonja általában ki volt kapcsolva és csak ritkán élesztette fel, hogy megnézze, kereste-e valaki.), aki álmos hangon vette fel, majd kiderült, hogy alvásból keltettem éppen. Gyorsan elnézést kértem tőle, majd letettem valamelyest megnyugodva, hogy ezek szerint nem csak én döntöttem a pihenés mellett. Tamás elkészítette leleplező fotóit, majd továbbállt. Bár hideg volt, az álmoság pár pillanat alatt győzött és elaludtam. Sajnos csak 5:16-ig, tehát kb 10 -12 percet, ugyanis ekkor a nejem csengetett rám, hogy érdeklődjön hogylétem felől. Örültem ugyan, hogy ilyen érdeklődő, de azért sajnáltam, hogy nem tudott várni még egy fél órát!

Végül 5:40-kor indultam újra el. Frissebbnek éreztem ugyan magam, de alvás közben teljesen átfagytam. Dideregve fáztam, annak ellenére, hogy rajtam volt az összes magammal hozott ruha, még a téli bringás kesztyűm is. (Utólag visszanézve a neten, 13-14 fok lehetett ekkor.) Felhajtottam a 47-es útra és amennyire az erőmből kitelt, tekertem Debrecen irányába, hogy minél hamarabb

átmelegedjek. Hajnali 6-ra 24,3 km/h-ra esett vissza a menetátlagom, míg az állásidőket is beleszámítva pont 20 km/h jött ki.

Vártam a napfelkeltét, mint a Messiást, vártam, hogy hozzon fényt és némi meleget. Abban bíztam, hogy a nappal megkönnyíti az ébrenlétet, de ez nem nagyon vált be. Ekkor még nem tudtam, hogy a legnehezebb 100 km állt pont előttem! A lábam, az izmaim, minden tulajdonképpen kisebb problémáktól eltekintve jól volt, sokkal jobban, mint a korábbi 440-es túráim utolsó harmadában, viszont egyszerűen elhagyott az erőm. Úgy éreztem, mintha mázsás súlyokat aggatott volna valaki a bringára, vagy leengedett volna mindkét gumim, esetleg csöndben, de erősen fogna folyamatosan a fékem. (Mindezeket le is ellenőriztem persze, de sajnos nem találtam semmi hibát, amit orvosolhattam volna.) A pulzusom nem érte el a 110-es értéket, a sebességem pedig szinte mindig 20km/h alatt maradt. Egyszerűen lemerültem. (Csak később jöttem rá, hogy ennek oka vélhetően a választott táplálékomban is volt, mivel szinte csak sós ételeket, szendvicseket hoztam magammal, cukor legfeljebb az italokban volt.)

Elfogytak a tartalékok, a szervezetelem pedig alapjáratba kapcsolt. Hiába akartam én jobban menni, erre csak jobban szétesett a szemem előtt a kép, kettős látásom lett, leragadt a szemem és ismét el akartam aludni. Nem volt mit tenni, küzdöttem a kilométerekkel. Húsz km-es etapokban haladtam és már alig vártam, hogy végre újra megpihenhessek. Viszont ha valaki folyamatosan a megtett távot nézi, a haladás még lassabbnak érződik. Bízattam magam, hogy már csak 160, már csak 140, már csak 120...

11 óra tájékán, mikor már mindenki nyári ruhában mászkált az utcákon, és a hőfok is elérhette legalább a 26 fokot, végre én is átmelegedtem annyira, hogy levegyem a hosszú nadrágot, a meleg felsőt, az esőkabátot és a kesztyűt. Az idő egyre melegebbre fordult, a nap forrón sütött. Ekkor már nem hiányzott a meleg, sőt boldogabb lettem volna a felhős égbolttal.

A hőség és a fáradtság minden vonatkozásban letompított. Az egyik benzinkútnál már kínosan éreztem magamat, mikor csigalassúsággal szedegettem össze az aprót a pénztárnál... Rám nézve nem merülhetett fel senkiben, hogy a fekvőkerékpár, amivel voltam, mennyivel ergonomikusabb, kényelmesebb, kímélőbb, mint egy hagyományos kerékpár! Inkább csak azt láthatták, hogy itt egy halálosan kimerült pofa, aki valamilyen furcsa bringával van. Mire lehet jó ez neki?

Debrecent szárított mangó majszolásával tekertem keresztül. Úgy tettem, mint aki nem siet, pedig nem is tudtam volna gyorsabb lenni. Megszámálhatatlan lámpa, rengeteg kereszteződés állította meg gyenge lendületemet, de legalább egy elég jó kerékpáros úthálózat segítette haladásomat, legalábbis már a városból kifelé menet.

Hajdúsámsontól 30 km-en át úgy éreztem, hogy erős emelkedőn kaptatok felfelé. Nem értettem a Garminomat, miképp lehet, hogy ennyire lassan növeli a számlálót a szintemelkedés métereinek mutatójánál, mikor szemmel láthatóan erőteljesen megy felfelé az út! Oldalra nézve már érezhető volt, hogy a látszat csal, hiszen az út mellett futó sínek szinte vízszintesek voltak, de előre nézve más volt a hatás. Kicsit persze az is furcsa volt, hogy miképp emelkedhetne ennyire, ha közben nincsenek is a környéken valamire való dombok...

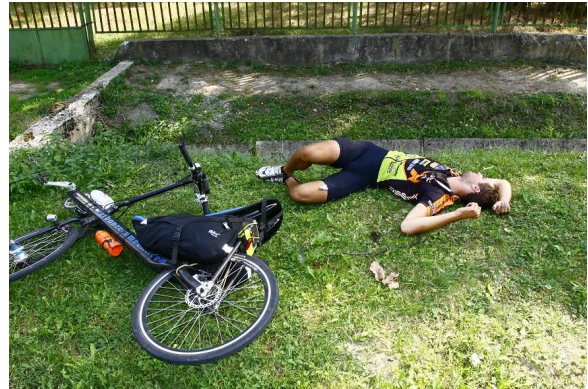
Közben telefonon beszéltem párszor Ádámmal is és a Petivel is.

Megtudtam, hogy Ádám 500 km után készült ki hasonlóan, mint én 100-150-nel korábban, viszont ha lassan is, de közeledik a célhoz. Az utolsó 60-80 km-en már sűrűn meg kellett állnia és neki is lelassult a menetsebessége 18 km/h körülire.

Végül 13 óra 10 perckor érkezett be a célba.

Tamás elmondása szerint finoman szólva rosszul festett. Átgurulva Tiszabecs táblája által képviselt képzeletbeli célvonalon, a fűre érve egyszerűen eldőlt, egy ideig még arra sem volt ereje, hogy felálljon. Fülére tette telefonját, majd felhívta szeretteit a jó hírrel. Nekem utólag bevallotta, hogy bár sok kemény megmérettetésen vett már részt, de ennyire még sose fáradt el.

Pupu és Peti közben szintén lassan tudtak csak előre haladni, ők is gyakran megálltak, mivel Pupunak a talpa égett már jó ideje. Ők nem csak éjszaka dőltek le aludni kicsit, hanem nappal is, hogy némileg regenerálódjanak. Láthatóan mindenki megjárta a maga poklát, senkinek nem adta magát könnyen a táv.

Nyírbátor benzinkútjánál módszert váltottam. Addig nem ettem édességet, viszont az utolsó szakaszra már gondoltam, hogy gyorsabban felszívódó táplálékra lenne szükségem, például csokira. Vettem hát egy piros Bounty-t és egy tonikot. Eszegetés közben elég hülye ötletnek tűnt, mert a hányingertől alig tudtam magamba tömni. Miközben ott üldögéltem a betonpadkán, megállt mellettem egy autó. A benne ülők megcsodálják a rekumát, majd megkérdezik:

"Ez gondolom kényelmes lehet. Mennyit lehet vele menni?"

"Én most éppen Szentgotthádról jövök..." - válaszolom.

"Ööö, az meg hol van?"

Ránézek a gps-emre: "Olyan 605 km-re innét, a nyugati határszélen..."

Leellenőrizték, hogy tényleg ennyit mutat-e a műszerem, majd úgy néztek rám, mint egy csodalényre (vagy örültre, nem is tudom... ☺). Kérdezték hová megyek, mikor indultam, és láthatóan egyre kevésbé értették a dolgot. Nem nézhettem ki valami jól, mert azt tanácsolták, aludjak egy kicsit valamelyik parkban...

Visszont a csoki és a tonik kb egy óra múlva megtette hatását. Egyre jobban visszatért belém az élet, olyannyira, hogy Mátészalkától 25 és 30 km/h között haladtam pihenő nélkül az utolsó 50-60 km-en. Pedig Győrtelken még el is tévedtem, ugyanis a kanyarban lévő táblát nem vettem észre az

előttem haladótól, így nem kanyarodtam le a főútról Fehérgyarmat irányába. Csak kb 3 km múlva, a következő elágazásnál vettem észre, hogy rossz irányba haladok.

Visszafordultam, majd hasonló lendülettel vágtam neki az utolsó szakasznak, tudván, hogy már közel a cél.

A nejem is többször telefonált, hogy mikorra érek várhatóan Tiszabecsrre, de mivel legutoljára még a lassú állapotomban tippeltem, így majdnem lekészt a befutómról, alig 6 km-rel a

vége előtt ért utol autóval. Sonkád településen csodálkoztak, hogy miért ugrabugrál egy csinos hölgy az út szélén egy furcsa bringás érkezése láttán...

A véghajrá mégsem sikerült olyan tökéletesen, mint ahogy szerettem volna, ugyanis az utolsó 4-5 km-en elkezdett görcsölni a nagy terheléstől a jobb lábam. Kénytelen voltam 18-20 km/h-ra lassítani ismét, és igyekeztem a bal lábammal pörgetni. Végül 17:58-kor értem be a célba nagy örömmel, hogy sikerült teljesítenem a Race Across Hungary távját. Tulajdonképpen ekkor sokkal jobb állapotban voltam, mint előtte 100-200 km-rel.

A célban a nejem várt aki nagy csókkal jutalmazta teljesítményemet.

(Az ember mit meg nem tesz egy csókért... 😊)

Mivel Pupuék még kb 100 km-rel voltak ekkor lemaradva és fél tizenkettő körülre jelezték az érkezésüket, így elmentem lefürdeni, majd lefeküdtem aludni avval, hogy keltsenek fel, hogy kimehessek én is fogadni őket. (Végül 23:22-kor érkeztek be.) Állítólag a Tamás bekopogott hozzám, mikor indult eljűk, de én ebből nem érzékelttem semmit, olyan mélyen aludtam.

Vasárnap reggel fél 7-kor keltem kb 11 órás alvás után, de ekkor már Tamás és Peti elmentek, így velük nem tudtam találkozni.

Ádám még szombaton délután elutazott vonattal, így csak Pupuval és nejevel sikerült beszélnem személyesen reggel. Mondtam is neki, hogy csalódtam benne, azt hittem, mire felkelek, ő már rég rekuján teker valahol a környéken! 😊

Jó volt vele ismét találkozni, és megosztani egymással az élményeinket, tapasztalatainkat.

Sikerült hát teljesíteni mind a négy indulónak az első Race Across Hungary-t. Eltérő volt az edzettség, eltérő volt az életkor, mégis mindenki végigment. Ez is azt bizonyítja számomra, hogy rekumbenssel hihetetlen teljesítmény érhető el úgy, hogy közben nem megy tönkre az ember. Ez persze most furcsán hangozhat, mikor leírtam a kanosszáinkat, de az, hogy vasárnap már egyikünkön sem látszott meg az előző napok megpróbáltatása, ez úgy gondolom magáért beszél. Próbálja meg ugyanezt valaki ennyi edzés után hagyományos kerékpárral, majd nézzük meg milyen állapotban lesz másnap!

Örülök annak is nagyon, hogy mindez baleset és egyéb komolyabb problémák nélkül valósult meg. Köszönöm a családtagoknak a türelmet és a hitet bennünk, indulókban, mely szükséges volt minden résztvevő számára. Ahogy az indulás előtt is mondtam, itt nem az idő, hanem a táv az igazi ellenfél. Az jelentette az igazi erőpróbát, ahhoz kellett a kitartás.

Gratulálok minden résztvevőnek, és köszönöm ezt a hatalmas élményt mindenkinek, aki részese volt valamiképp!

RACE ACROSS HUNGARY 2009

Tracklog: (Ez épp az Ádámé)

Szintemelkedés: 1607 m

Egyéb adatok (akié rendelkezésre áll):

	Novák Ádám	Murlasits Attila	Karlovitcz Kristóf (Pupu)
Megtett táv:	668 km	675 km	681 km
Teljes átlagsebesség:	22,1 km/h	19,1 km/h	16,2 km/h
Nettó menetátlag:	24,7 km/h	23,0 km/h	21,5 km/h
Legnagyobb sebesség:	60,5 km/h	65,5 km/h	64,8 km/h
Tiszta menetidő:	26:57	29:15	31:04
Pulzusátlag:	125 bpm	110 bpm	-
Maximum pulzus:	155 bpm	161 bpm	-

Megjegyzés:

Az útvonaltervező szerint ugyanezt a távot személygépkocsival 14 óra alatt lehet megtenni...